

hængig, upaavirket af Udtalelser af Mini-
stre eller af Tinget, bestemmer, hvorledes
Loven skal opfattes. Og hvis vi tænke
os, at en Dommer vil sige: Jeg forstaa
Loven saadan, at Rekvirenten har en Ret
til at begære en vis Søgnedag fastsat, saa
bliver denne Opfattelse gjort gældende af
den suveræne Afgører, nemlig Domme-
ren, uden Hensyn til, hvad Ministeren
eller Tingene have sagt. Imidlertid er
jeg jo fuldstændig enig med det ærede
Medlem og den højtærede Justitsminister
i, at det, som bør være Meningen
med Lovforslaget, er det, som er ud-
talt af Justitsministeriet som dets Me-
ning; men den højtærede Justitsminister
har ikke ganske Ret i, at der, saaledes
som han her citerede, staar i Lovforslaget:
at der kan ved kgl. Anordning fastsættes
en fast Retsdag. Nej, det er netop det,
som der ikke staar. Hvis man i Stedet
for „en anden af Ugens Søgnedage“ sæt-
ter: en anden i Anordningen fastsat
Søgnedag, saa bliver det tydeligt, men
ellers ikke.

Hvad det reelle Punkt angaar, nemlig
angaaende Bi-Tingstedernes Benyttelse,
da erkender jeg Vægten af den Betrag-
ning, som den højtærede Justitsminister
fremsatte, og som heller ikke har været
mig fremmed, men jeg tror, at man med
fuldstændig Hensyntagen hertil kan gen-
nemføre en lille Ændring, som vil være
meget nyttig, og jeg er glad over, at den
højtærede Justitsminister ikke er en Mod-
stander af et Forsøg i denne Retning.

Justitsministeren (Alberti): Jeg giver
naturligvis det ærede Medlem Ret i, at
naar en Dommer i sin Retsafgørelse for-
tolker en Lov paa en bestemt Maade, saa
er han, selv om hans Fortolkning er nok
saa gal og urigtig, dog for saa vidt suve-
ræn i sin Retsafgørelse, som Administra-
tionen jo ikke har nogen selvstændig Ret
til at sætte den til Side, men maa foran-
ledige hans Afgørelse indanket for en
højere Ret, hvor det da sikkert vil vise
sig, hvad der er det rigtige, og hvor den
med Loven overensstemmende Fortolkning
vil blive anvendt. Men jeg mener, man
kan se ganske bort fra dette Spørgsmaal,
thi det er jo en given Sag, at naar den
kongelige Anordning — hvad den jo vil
komme til — kommer til at indeholde, at
for denne eller hin Jurisdiktion fastsættes
en bestemt Dag i Ugen, f. Eks. Torsdag,
til at kunne anvendes paa den i Loven
bestemte Maade, saa vil det ikke nytte
nogen Part, om han vil falde paa at for-

lange paastævnet Vidnesager til en anden
Dag. Og det vil heller ikke nytte nogen
Dommer, at han gaar hen og siger: Nej,
om Torsdagen skal det ikke være, jeg vil
have det om Onsdagen; han vil absolut
ikke komme nogen Vegne dermed. Jeg
maa altsaa fastholde, at det ærede Med-
lems Opfattelse ikke er i Overensstem-
melse med den naturlige Mening, der fin-
des i Lovforslaget.

Formanden: Folketingsmanden for
Holbæk Amts 4de Valgkreds har Ordet
for en kort Bemærkning.

Krabbe: Nogen stor konstitutionel
Fare ser jeg ikke i dette Spørgsmaal; men
jeg mener dog, at naar Domsmagten, som
jeg kalder suveræn, idet jeg betragter alle
Instanser under et, maatte have denne
Opfattelse, som jeg her siger ikke er ønske-
lig, men som er den nærmest mulige efter
Ordene, saa er det ganske ligegyldigt, hvad
al anden Magt siger dertil; for saa er
Domsmagtens Afgørelse den gældende, og
selv om der udstedtes en kongelig Anord-
ning i Henhold til Loven, vilde det, naar
Domsmagten erklærede, at denne kongelige
Anordning ikke holdt sig nøjagtigt til den
Lov, i Kraft af hvilken den udstedtes, være
Domsmagten, som kom til at sige, hvad
der her var det rette.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede
Medlem har naturligvis Ret i, at naar man
betragter Domsmagten, alle Instanser, un-
der et, saa er den suveræn i sine Afgørel-
ser. Men dette gælder ikke særlig ved
denne Lov, men alle Love, som udstedes
af Rigsdagen. Jeg forstod det ærede Med-
lems Udtalelser saaledes, at denne Suve-
rænitet kom til at begynde allerede med
Underdommerne, og der er det jo rigtigt
nok, at Underdommeren, saa længe han
holder sig indenfor sit Omraade, er suve-
ræn, i Forhold til Administrationen, men
dog saaledes, at Administrationen kan for-
lange hans Afgørelse prøvet ved en højere
Ret. Jeg maa nu fastholde som min Op-
fattelse — og det viser sig jo ogsaa, at
man i det andet Ting deler den Opfat-
telse —, at Ordenes naturlige Mening er
og bliver den, at der ved kongelig Anord-
ning skal fastsættes en bestemt Dag i
Ugen, hvorpaa disse Retshandlinger skulle
foretages. Jeg føler mig forvisset om, at
naar man ser praktisk paa dette Spørgs-
maal, ville de Vanskeligheder, som det
ærede Medlem paapegede, ikke opstaa.
Thi det vil ikke kunne falde nogen Dom-